

MANEVİ HEDİYE

Yine güzel bir pazar sabahıydı. Her zamanki gibi enerjile dolu bir şekilde uyandım. Kalktıktan sonra bugünün koşmak için çok güzel bir gün olduğunu fark ettim. Fazla zaman kaybetmemek için hemen üstümü değiştirdim ve bir şeyler atıştırıp sitenin içinde koşmak için dışarıya çıktım. Yaklaşık 2 saat koşuktan sonra eve doğru yürümeye başladım. Aslında eve giderken biraz siteyi gezmek istedim çünkü siteye yeni taşındığım için pek yer bilmiyordum onun için siteyi gezmek bana iyi gelecek diye düşündüm. Yolda yürürken bir bank gördüm, üstü sararmış kırmızılar, açık turuncular ve kahverengilerle kaplı olan yapraklarla doluydu. Oturmak için elimle yaprakları hafifçe ittirdim, yavaşça oturdum ve sadece izledim. Sonbaharın muazzam etkileriyle sararmış yapraklar rüzgarın hafif esintisiyle birlikte salına salına düşüyordu yere. Sonra biran gözlerimi kapattım ve ağaçta duran kuru yapraklara çarpan hafif rüzgârı dinledim sessizlikte.

Uzun bir süre orada bu güzelliği izledikten sonra banktan yavaşça kalktım ve yürüdüm. Biranda arkamı döndüm ve baktım. Yapraklar bana, beni özlercesine masumca bakıyor gibiydiler. Onları orada yalnız bıraktığım için biran pişman oldum ama yapacak bir şey yoktu ve bende yürümeye devam ettim. Aslında bakılırsa belki ben gittikten sonra veya önceden oraya oturmuş veya oturacak kişi sayısı o kadar azdır ki yok denecek kadardır kesin. Belki de oturanların yarısı oraya sadece yoruldukları için ve iki saniye nefes almak için oturmuşlardır. O duyguyu bilmem biliyor musunuz, bazen hiçbir şey yapamadan sadece seyirci kalırsınız ya işte o durumun aynısını yaşıyor olabilirdim. Böyle güzellikler öylece terk edilmemeliydi. Yolda ilerlerken bunu site yetkilileri ile konuşmaya karar verdim. İnsanların biraz farkındalık kazanmaları gerekliydi. Yolda giderken sol tarafta küçük bir havuz vardı. Aslında bakılınca o kadar küçük bir havuz denilemezdi. Ama yine de su soğuk olduğu için ayakkabılarımı çıkartıp ayaklarımı soğuk havuzun içine yavaşça uzattım. İlk önce titredim. Sonra zaman geçtikçe alıştım soğuk suya. Havuzda çok zaman kaybetmek istemediğim için hemen ayakkabılarımı giyip yürümeye kaldığım yerden devam ettim. Yolda ilerlerken evinde sessizlik içinde tek başına oturan Ayça Teyze'yi gördüm. Ayça Teyzenin tek başına oturmasına gönlüm el vermedi bende hemen kapıyı tıkladıp içeri girmek için izin istedim. Ayça Teyze onaylarcasına kafasını salladı. Bende içeriye girip oturdum. Fakat neden yalnız oturduğu hakkında hiçbir şey sormadım, o da konuşmak istemedi. Ayça Teyze ile havadan sudan konuştuk. Bundan sonra her pazarımız böyle geçti. Ama bir gün, Ayça Teyze dayanamayıp bana anlatmaya başladı ' Eşim 2 sene önce vefat etti, kızım ve oğlumsa en son buraya babalarının ölümü için gelmişlerdi.' Bunları duyunca fazla ilerletmek istemedim. Çünkü fark ettim ki Ayça Teyze

fazlasıyla üzülüyordu. Ayça Teyze gerçekten çok iyi kalpli ve iyi niyetli bir kadındı. Her Pazar bana sofralar hazırlar birlikte oturur muhabbet ede ede yedik yemekleri. Bir gün Ayça Teyze'ye sürpriz olsun diye oğlu ve kızını aradım ve onlarda anlayışla karşılayıp beni dinlediler. Haftaya Ayça Teyze'nin evine geleceklerini söylediler. Ayça Teyze gerçekten çok mutlu olacaktı. Bir sonraki hafta Ayça Teyze'nin kapısının önüne gittiğimde Ayça Teyze beni kapıda beklemiyordu. Çünkü içeride çocukları ile oturup kahvaltı yapıyorlardı. İşte o gün ilk defa Ayça Teyze içten bir gülümseme ile dolaşıyordu. Gerçekten mutlu oldum. Birini bu kadar mutlu edebilmek o kadar kolay değildi. Gerçekten zor bir iş başardığım için kendimle gurur duyuyordum. Her pazar, sokağı Ayça Teyze'nin kahkahası kaplardı. Ama işte o gün 27 Kasım Pazar sabahı hiçbir ses yoktu sokakta. Hatta artıdan sokakta bir mutsuzluk havası vardı. Ben yine de pek aldırmadan Ayça Teyze'nin evine doğru yürüdüm. Bir de ne göreyim. Evi satılığa çıkarmışlar. Herhalde taşınıyordur diye düşündüm ve içeriden bir kız çıktı. Bana 'Siz o kadın mısınız? Hani bizi arayan kadın siz misiniz?' diye sordu.

Konuşamadım, sadece kafamı evet anlamında salladım. Kadın bana koşarak sarıldı. Gözünde sıkarak tuttuğu göz damlasını yavaşça bıraktı. Damla omzuma düşünce hissettim. Kadın 'Anne...' diyerek ağlıyordu. Ben ise o zaman anlamıştım olanları. Kız pişman bir şekilde ağlıyordu, annesinin yanında olamadığı günlerin pişmanlığıyla. Orada teselli edecek hiçbir kelime yoktu. Bende sadece sırtını sıvazlayabildim. Kısa bir süre sonra onlara üzgün bir şekilde baş sağlığı dileyip evime gittim. O gün yapacağım ilk iş İstanbul'a bilet almaktı. Çünkü annemle babamın yanına gidecektim. İşte beni o gün akıllandıran bir şey oldu, o kızın pişmanlıkla ağlayışları. Her şey o gün aklımda kesinleşti. Ailelerinizle geçirebileceğiniz ne kadar zaman varsa o kadar zamanı birlikte mutlulukla harcayın. Sevdikleriniz sizin için değerli olsun. Biletle İstanbul'a gittiğimde koşa koşa annemle babama sarıldım. İşte o anda anladım ki onların varlığı benim için paha biçilemez bir hediye idi.

ADI SOYADI:CEREN BAYRAK

OKULU: ÖZEL MARMARA ORTAOKULU

ÖĞRETMENİ: SİNEM ERTAPAN

VELİ ADI SOYADI: ŞENGÜL BAYRAK

EV ADRESİ: KOOPERATİF CAD.KAPTANOĞLU APT. NO:49 DAİRE:6

VELİ TELEFON: 0533 352 33 38

VELİ E-POSTA: SENGUL.BAYRAK@HOTMAIL.COM